

**Medalla Màrius Torres per a Joan Veny.** — L'Institut d'Ensenyament Secundari Màrius Torres de Lleida, que és el centre de batxillerat històric de la ciutat (l'únic que hi havia quan només n'era un fins i tot en el conjunt de la demarcació provincial), atorga, des de tot just l'any 2003, una medalla d'honor a personalitats destacades en qualsevol àmbit de la cultura i la societat que hagin tingut vincles amb aquest centre, ja sigui com a professors o com a alumnes. En l'edició de l'any 2004 —a la segona ocasió, doncs, després de destacar en la primera un antic alumne— es decidí concedir aquesta distinció honorífica al lingüista mallorquí Joan Veny, professor emèrit de la Universitat de Barcelona i membre de l'IEC, de tots ben conegut. La justificació era que aquest havia estat entre els anys 1960 i 1963 professor de llengua francesa en aquest institut (quan no duia encara el nom de l'insigne poeta lleidatà Màrius Torres —i aquesta és tota una altra història, digna de ser contada), però en realitat l'acte esdevingué un homenatge en tota regla al principal dialectòleg català, en les seves diferents facetes.

La sessió de lliurament de la medalla tingué lloc a la sala d'actes del mateix IES Màrius Torres el dia 26 de març de 2004, i comptà amb la presència d'autoritats locals com l'alcalde —o *paer en cap*— Àngel Ros, el delegat del Departament d'Ensenyament de la Generalitat a Lleida i un representant del rector de la Universitat de Lleida, que, entre altres coses, van agrair al Dr. Veny la seva constant vinculació amb la ciutat i amb el territori ponentí, que es posa de manifest en diverses de les seves publicacions, des de l'edició i estudi del *Regiment de preservació de pestilència* de Jacme d'Agramont (s. XIV) fins a l'anàlisi lingüística del dietari de l'urgellenc Pere Segarra (del temps de la II República), passant pel deliciós article —un article de referència, ja— sobre l'ús de dialectalismes lèxics per part dels poetes lleidatans contemporanis. Van intervenir-hi també el director de l'institut, Josep M. Forné (alhora president de la delegació ponentina d'Òmnium Cultural) i la presidenta de l'AMPA del centre. El discurs de glosa de l'homenatjat va anar a càrrec del Dr. Ramon Sistac, professor de dialectologia i exdirector del Departament de Filologia Catalana de la Universitat de Lleida, membre així mateix de la SF de l'IEC, i deixeble de Joan Veny, qui li dirigí la tesi doctoral i de qui fou alumne a la UB, vers la segona meitat de la dècada de 1970. Sistac, en el seu discurs, no exempt d'impressions particulars i fins de tocs d'humor, destacà tres aspectes fonamentals de la personalitat de Joan Veny com a filòleg i com a professor: la vinculació territorial, la visió composicional de la llengua i el mestratge —un mestratge marcadament humà, que ha permès guanyar per a la seva persona un respecte general sense sectarismes ni maniobres de cap mena. El darrer discurs de la sessió, com és de rigor, anà a càrrec de l'homenatjat; el Dr. Veny, en un parlament ple d'intensitat, titulat significativament *Tres anys meravellosos*, començà evocant amb emoció l'ambient i el professorat de quaranta anys enrere i, després de destacar la importància de l'idioma tant per al saber com per a la identitat, va cloure l'acte tot destacant justament alguns dels seus treballs entorn de la llengua històrica dels territoris catalans nord-occidentals.

Val a dir que, amb una acció digna d'imitació, els textos dels doctors Veny i Sistac, així com algun dels discursos preliminars, van ser editats poc temps després —el mes de juny del mateix any 2004— en un pulcre quadern de 32 pàgines, profusament il·lustrat amb fotografies tant de l'acte de lliurament de la medalla com del fons particular de Joan Veny (d'entre els anys 1954 i 2002), a cura de l'activista cultural i professor de l'IES Màrius Torres, Ferran Rella. [A. Tu.]